

Església de Tarragona

Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat

Núm. 10

Octubre 2012

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

10

Tarragona, octubre de 2012
3a època. Núm. 469

Secció oficial

Sr. Arquebisbe

Carta pastoral «Viure la fe. Transmetre la fe»	suplement
Convocatòria a l'eucaristia d'inici de l'Any de la fe a l'arxidiòcesi de Tarragona	399
Decret pel qual es reconeixen els Estatuts de l'associació hermandad de la Santa Cruz	400
Homilia en la festa de la Mare de Déu del Claustre de Guissona	400
Homilia en el comiat dels Claretians de Tarragona.....	403
Paraules del superior provincial del Missioners Claretians en el comiat	406
Homilia en l'ordenació diaconal de Miquel Marimon	408
Homilia en la festivitat de Santa Tecla	411
Homilia en la festivitat de la Mare de Déu de Misericòrdia	414
<i>Als Quatre Vents</i>	
414. Concili Vaticà II: la reforma litúrgica.....	417
415. El naixement de la Mare de Déu	418
416. Donants de sang voluntaris	419
417. Dues festes grans	420
418. A les portes de l'Any de la fe.....	421
Activitats del mes de setembre	422

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments de mes de setembre.....	427
Temes tractats en les reunions 249 i 250 del Consell Episcopal.	428

Secció documental

Santa Seu

Any de la fe

Decret de la Penitenciària Apostòlica pel qual s'enriqueixen del do d'indulgències sagrades exercicis de pietat particulars durant l'Any de la fe	429
---	-----

(36 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Claustre de Sant Pau del Seminari Pontifici de Tarragona i detall de la capella romànica de Sant Pau

Fotografia: Santi Grimau

Dip. Legal: T. 2 - 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Sr. Arquebisbe

CARTA PASTORAL «VIURE LA FE. TRANSMETRE LA FE»
en ocasió de l'Any de la fe

La trobareu com a suplement a les pàgines centrals d'aquest número.

CONVOCATÒRIA

a l'eucaristia d'inici de l'Any de la fe a l'arxidiòcesi de Tarragona

Als preveres i diaques, religiosos i religioses, laiques amb missió pastoral, membres d'instituts seculars i fidels laics i laiques de l'arxidiòcesi de Tarragona.

Estimats tots en el Senyor Jesús ressuscitat,

El proper 11 d'octubre comença a tota l'Església l'Any de la fe. A la nostra arxidiòcesi de Tarragona farem la celebració d'obertura d'aquest Any amb una missa solemne a la Catedral el 14 d'octubre, diumenge, a les 6 de la tarda.

Tots esteu convidats a participar en aquesta eucaristia, però diria que de manera especial ho estan els membres de les comunitats parroquials, de moviments i d'associacions laïcals, i els seus responsables i equips dirigits. En aquesta mateixa celebració farem l'enviament de catequistes, que tenen un paper molt important en aquest Any de la fe, ja que podem dir que són un dels principals «educadors de la fe». Jo, com a primer responsable de la catequesi a l'arxidiòcesi, els enviaré perquè ajudin els nostres nens, joves i adults a créixer en la fe i la vida comunitària.

Estic segur que aquest Any de la fe al qual el sant pare Benet XVI ens convoca donarà molts de fruits en cadascun de nosaltres i en les nostres comunitats cristianes. Voldria que el proper 14 d'octubre us sentíssiu especialment cridats a acudir a la Catedral, i us demano que hi convideu els membres de les comunitats parroquials que teniu encomanades.

Us anirem informant de les diverses activitats que es faran durant aquest Any. I us convido a mirar el web de l'Arquebisbat, on hi ha un apartat on podeu trobar una informació actualitzada sobre l'Any de la fe.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 25 de setembre de 2012

DECRET

de 14 de setembre de 2012, pel qual es reconeixen els Estatuts de l'associació Hermandad de la Santa Cruz

Acceptada la petició dels promotors de l'associació Hermandad de la Santa Cruz, de 2 de març de 2012, en què demanaven que els fossin reconeguts els Estatuts,

Examinats els susdits Estatuts pels quals l'Associació s'haurà de regir, en els quals es determinen les seves finalitats i els altres continguts que preceptua el Codi de Dret Canònic,

Atès que aquesta Associació compleix els requisits establerts en la disciplina vigent de l'Església per a ser constituïda com a associació privada de fidels,

PEL PRESENT DECRET, d'acord amb el cànon 209 del Codi de Dret Canònic, RECONEC els Estatuts de l'associació HERMANDAD DE LA SANTA CRUZ, la qual queda constituïda en associació privada de l'Església en aquesta arxidiòcesi.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella

Secretària general i cancellera

HOMILIA

en la festa de la Mare de Déu del Claustre. Guissona, 8 de setembre de 2012

Benvolgut Mn. Ramon, Mons. Valentí, preveres concelebrants, Josep Manel, diaca. Benvolguts tots en Crist ressuscitat.

Estic molt emocionat pel fet de presidir aquesta eucaristia en la solemnitat de la Mare de Déu del Claustre, patrona de Guissona i sa gran plana.

Vaig demanar fa temps a un gran poeta, Mn. Joan Roig, si volia escriure uns nous goigs dedicats a la Mare de Déu del Claustre, i ho va fer al cap de pocs dies. Mons. Valentí Miserachs, que està tan lligat a Guissona, n'ha compost la música. Continuarem cantant els goigs tradicionals, però aquests nous goigs que us he portat són un record meu i la demostració de l'estima que tinc a la Mare de Déu del Claustre del meu poble.

Com he explicat ja moltes vegades, hi ha tres imatges a Catalunya amb l'advocació de Mare de Déu del Claustre: la de Guissona, la patrona de

Solsona i la del claustre de la Catedral de Tarragona. Us puc dir que quan vaig ser nomenat arquebisbe de Tarragona, ara fa ja vuit anys, la meua primera gran alegria va ser conèixer que la patrona de la Catedral de Tarragona era la Mare de Déu del Claustre, i la meua primera missa després de l'ordenació episcopal va ser a la seva capella, que es troba precisament al claustre de la Catedral tarragonina.

Quants records tinc —i estic segur que també molts de vosaltres— d'aquesta capella de la Mare de Déu del Claustre de la nostra Església parroquial de Guissona. Quantes pregàries, moments familiars, i el que us vaig escriure aquest any pel Certamen Literari en honor de la Mare de Déu del Claustre. Us deia que recordo amb quina il·lusió anàvem la setmana abans del 8 de setembre a la capella del Claustre a resar el rosari, la novena i el cant dels goigs, i tot seguit, amb la colla d'amics, cap a les Fonts del poble a fer un glop d'aigua acompanyat d'uns anissets. Era el pòrtic obligat i joiós de la festa major de Guissona.

Sí, avui celebrem la seva festa, el naixement de la Mare de Déu, la seva nativitat. Diu la litúrgia d'avui: «Celebrem amb goig el naixement de santa Maria verge; d'ella ens ha nascut el sol de justícia, Crist, Déu nostre.» Estem contents perquè per Maria ens ha vingut Crist, el seu Fill, el nostre salvador. El naixement de Maria és l'albada que anuncia la sortida del sol, aquell sol que «mai no es pon», que és Jesucrist, el Senyor.

La Sagrada Escripura no ens parla del naixement de la Mare de Déu. Els apòcrifs, sí, i amb profusió de detalls també sobre la seva infantesa. Però al poble cristià no li cal documentar aquest fet, perquè li resulta espontani celebrar el que podem anomenar «el natalici de la Mare de Déu». A més de Jesús, només de dues persones més celebrem el naixement: Maria i sant Joan Baptista. De tots els altres se celebra el dia de la seva mort, que és considerat el seu *dies natalis*.

Aquesta festa és d'origen oriental i se celebrava precisament en aquest dia, al cap de nou mesos de la festa de la Immaculada Concepció, el 8 de desembre. És una festa que va tenir a veure amb la basílica que es va construir a Jerusalem, sobre la qual es creia que era la casa de sant Joaquim i santa Anna, els pares de Maria: és l'actual basílica de Santa Anna.

La litúrgia de la missa d'avui aplica a la Mare de Déu acabada de néixer el passatge de la Carta als romans en què sant Pau descriu la misericòrdia divina que escull els homes per a un destí etern: Maria, des de l'eternitat, és predestinada per la Trinitat beatíssima per ser la mare del seu Fill. Per aquesta finalitat va ser guarnida amb totes les gràcies: «L'ànima de Maria fou la més bella que Déu crea, de tal manera que, després de l'encarnació del Verb, aquesta fou l'obra més gran i més digna que l'Omnipotent duigué a terme en aquest món. La gràcia de Maria en el moment de la seva

concepció ultrapassa les gràcies de tots els sants i àngels junts, atès que Déu dóna a cadascú la gràcia que correspon a la seva missió en el món. La immensa gràcia de Maria fou suficient i proporcionada a la singular dignitat a la qual Déu l'havia cridat des de l'eternitat. Fou tan gran Maria en santedat i bellesa» —exposa sant Bernat— «que no convenia que Déu tingués altra mare, ni convenia tampoc que Maria tingués altre fill que Déu.» I sant Bonaventura afirma que Déu pot fer un món més gran, però no pot fer una mare més perfecta que la Mare de Déu.

Recordem avui també que nosaltres hem rebut de Déu una crida a la santedat, a complir una missió concreta en el món. A més de l'alegria que ens causa tothora contemplar la plenitud de gràcia i la bellesa de Nostra Senyora, també hem de pensar que Déu dóna a cadascun de nosaltres les gràcies necessàries i suficients, sense que en manqui cap, per tal de dur a terme la nostra vocació específica enmig del món. Avui també podem considerar que és lògic que desitgem celebrar l'aniversari del nostre naixement —el nostre aniversari—, perquè Déu va voler expressament que naixéssim, i perquè ens crida vers un destí etern de felicitat i d'amor.

La festa d'avui ens ha de servir per a augmentar la nostra devoció a la Mare de Déu, i de manera particular, sota l'advocació de Mare de Déu del Claustre. Ella ha estat al llarg de la història del nostre poble un far lluminós, un estel daurat, una guia segura en la fe del poble, un refugi dels pecadors, un consol dels afligits. Als seus peus s'hi han vessat llàgrimes d'alegria i de dolor, s'ha fet pública i privada confessió de fe i s'han afermat els bons propòsits de fills amants de la Mare. La devoció a la Mare de Déu del Claustre està molt arrelada en la vila de Guissona i a tota la comarca, que els goigs anomenen la Gran Plana, atenent a la seva orografia, característica de la Segarra.

La capella de la Mare de Déu del Claustre és el testimoni i el millor custodi de la pregària dels seus fills: és visitada per la mare que porta als seus braços el seu fillet. Als peus de la seva imatge hi trobareu sovint un ram de núvia; en la foscor de la capella hi ressonen les pregàries humils, de petició i d'acció de gràcies, acompanyades d'un petó a la seva imatge.

Tot en Maria és dolcesa; tot en Maria ens porta cap a Crist. Posem en mans de la Mare de Déu tota la nostra existència, tots els nostres anhels i il·lusions, les penes i també les alegries. Que ella continuï beneint la nostra vila de Guissona i totes les nostres ciutats, i ja que ens ha portat Crist, ens el faci present en tots els moments de la nostra vida.

Un dels versets dels goigs que cantem diu:

Sou el Claustre més sortós
on el Verb es va encarnar
i on nou mesos hi morà

com en jardí deliciós.
En ell refugi a Guissona
el Cel li ha proporcionat.
En vostre Claustre Sagrat
empareu-nos, gran Patrona.

I la primera estrofa dels nous goigs que us he portat diu:

Claustre sant, divina estança
on la Vida s'ha acollit:
de Guissona flor i fermança,
clara aurora dins la nit!

Espero que els guissonencs continuem i augmentem la nostra devoció a la Mare de Déu del Claustre. Que tingueu una bona festa major.

HOMILIA

en el comiat dels Claretians de Tarragona. Església de Sant Agustí, 9 de setembre de 2012

Benvolgut P. Màxim, superior provincial dels Claretians; P. Pere, P. Miquel, P. Bru; preveres concelebrants, diaca. Molt estimats germans i germanes en el Senyor,

Ens trobem avui aquí, agermanats al voltant de l'altar, celebrant l'eucaristia en un dia en què fem el comiat d'aquesta comunitat de Pares Claretians que durant tants anys han tingut una presència activa a la nostra ciutat de Tarragona. Ho fem amb molt de dolor i tristesa, però ho deixem a les mans de Déu.

Voldria ara dir-vos, com a pastor d'aquesta Església: Moltes gràcies! Moltes gràcies per tot el treball pastoral que heu fet a la ciutat de Tarragona i a la nostra arxidiòcesi durant tants anys, que no es pot mesurar de cap manera i només Déu en coneix fins l'últim detall. Ell us ho pagarà.

Sapiguen que quedeu ben dins de la nostra ciutat, del nostre cor. Cada institut religiós, amb el seu carisma particular, és una riquesa per a l'Església local. Ens cal ser forts i esperançats, confiant fermament «perquè sabem» —com diu sant Pau— «que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú» (Rm 5,3-5).

A tots vosaltres, fidels que m'escolteu, i a totes les persones de l'arxidiòcesi, us puc dir que aquesta església de Sant Agustí de la Rambla Vella no es tancarà i quedarà adscrita a la Parròquia de Sant Francesc d'Assís com a lloc de culte.

Voldria recordar molt breument la vostra presència a Tarragona, tal com ho he llegit en el vostre web. El P. Claret va arribar a Tarragona el mes de gener de 1846, quan tenia 38 anys, essent prevere del bisbat de Vic i amb el títol de missioner apostòlic concedit per Roma. Des d'aquest moment la congregació claretiana ha conservat sempre una relació constant amb la ciutat tarragonina; el lligam sempre s'ha mantingut viu a través de la presència de missioners claretians, amb una comunitat molt activa a la ciutat.

Aquesta presència com a congregació a Tarragona data de l'any 1883, quan es va fundar una comunitat sobretot per a la formació espiritual i acadèmica del Seminari diocesà, que més tard, el 1897, va ser promogut com a universitat pontifícia. Aquest ensenyament va quedar frenat durant la guerra civil, i va ser reprès després del conflicte. Tanmateix, la nova comunitat claretiana al servei de l'Església tarragonina, tal i com la coneixem avui dia, no inicia la seva missió fins l'any 1951, ja que durant aquell any la Companyia de Jesús va haver de suprimir algunes comunitats, d'entre les quals la de Tarragona, i va ser llavors quan el cardenal de Arriba i Castro va confiar als claretians l'església de Sant Agustí, ubicada a la Rambla Vella, perquè hi oferissin el servei pastoral.

Tots els claretians que al llarg d'aquests anys han format aquesta comunitat dels Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria, han dut a terme una tasca pastoral rellevant oferint un servei continuat i generós de celebracions eucarístiques i de confessions. També des d'aquesta comunitat s'ha aportat un servei qualificat de predicacions, docència a l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós i responsabilitats diocesanes en l'àmbit de la vida consagrada i dels tribunals eclesiàstics.

Estem celebrant el diumenge, el dia del Senyor, en aquest diumenge 23 del temps durant l'any.

En la primera lectura hem llegit: «Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por [...]. Déu és aquí, és ell mateix qui us ve salvar» (Is 35,5). El profeta Isaïes ens diu que no tinguem por, que Déu ens farà justícia, ens salvarà. Podem confiar en el Senyor, esperar que qualsevol situació es pugui arreglar. Després de la nit ve el dia i després de la tempesta la calma, encara que a vegades es prolongui.

El Senyor pot arreglar les coses, els problemes, les malalties... o donar-nos la conformitat. L'Evangeli d'avui ens presenta la curació d'un sord que amb prou feines podia parlar. Són freqüents els miracles físics, també els de l'ànima —conversió— i els de l'esperit: «No m'ha curat, però he trobat la pau», m'han dit molts malalts en els pelegrinatges que fem a Lourdes. Es pot entendre així la petició que hem fet a la col·lecta: «Concediu als qui creuen en Crist la llibertat veritable i l'herència eterna.»

Moltes vegades ens va recordar Joan Pau II aquella famosa frase del concili Vaticà II: «L'home val més pel que és que pel que té» (GS 35). És

més gran el pes de les virtuts. Al final poden dir d'una persona que es mor que era molt rica, que tenia moltes coses, però és millor que puguem dir: era molt bona, molt honorada, era una santa. En definitiva, era rica en la fe com ens diu la segona de les lectures. És lògic que vulguem posseir coses, viure còmodament, gaudir de mitjans econòmics, no passar dificultats... fins i tot per a ser generosos amb els altres, però les riqueses, els honors passen. A vegades són més generosos el qui menys tenen.

Importa més ser rics en la fe i hereus del regne que va prometre als qui l'estimen (2a lectura): és molt millor. Aquest bon criteri de valorar més el que s'és, les virtuts, porta a evitar, diu l'Apòstol, el favoritisme i, en darrer terme, a no fer accepció de persones. Heu d'educar els fills en la sobrietat i la generositat.

El miracle que ens relata sant Marc és també ocasió que pensem en la Providència: «El Senyor va treure béns dels mals.» Arran de la curació, amb més insistència proclamaven i deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin» (Mc 7,37).

Alhora veiem com la reacció agraïda dels receptors del do diví és la de proclamar la misericòrdia de Déu: «Com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom» (Mc 7,36). Aquelles persones que escoltaven Jesús i que eren guarides per ell, donaven testimoniatge del do diví, experimentaven profundament la seva misericòrdia i s'omplien d'una pregona i genuïna gratitud.

També per a tots nosaltres és d'una importància cabdal el fet de saber-nos i sentir-nos estimats per Déu, la certesa de ser objecte de la seva misericòrdia infinita. Aquest és el gran motor de la generositat i de l'amor que ell ens demana. Molts són els camins pels quals aquesta descoberta s'ha de realitzar en nosaltres. A vegades serà l'experiència intensa i sobtada del miracle i, més freqüentment, el descobriment successiu que tota la nostra vida és un miracle d'amor. En tot cas, cal que es donin les condicions per a prendre consciència de la nostra indigència, tenir una veritable humilitat i la capacitat d'escoltar reflexivament la veu de Déu.

I torno al que avui estem celebrant. Tal i com ho comenta el provincial dels Claretians de Catalunya, P. Màxim Muñoz: «És una pena tancar una comunitat amb una trajectòria exemplar de prop de 130 anys. Ens hi obliga la manca de vocacions i la necessitat d'atendre degudament les persones. Cal donar gràcies a Déu per haver pogut realitzar aquesta missió al servei de la ciutat i de l'Arquebisbat de Tarragona, que tant ens ha estimat. Hi ha lligams que no es trenquen mai. Per altra banda, la nostra presència a l'Arquebisbat continua a Valls, al col·legi Claret i a la Parròquia de la Mare de Déu del Lledó, i arriba també a través d'altres serveis propis del nostre carisma, com l'Editorial i Llibreria Claret i els mitjans digitals.»

Dels 130 màrtirs claretians de Catalunya assassinats l'any 1936, quatre pertanyien a aquesta comunitat de Tarragona (els pares Joan Blanch, superior; Frederic Vila i Jaume Mir, i el germà Antoni Vilamassana), i tres eren de la comunitat de la Selva del Camp. La beatificació d'aquests set màrtirs està prevista per al proper 2013.

Ens encomanem a ells i a la Mare de Déu, que vetlla sempre per nosaltres i ens conforta en tots els moments de la nostra vida.

PARAULES DEL SUPERIOR PROVINCIAL DELS MISSIONERS CLARETIANES
en el comiat d'aquesta comunitat de Tarragona. Església de Sant Agustí,
diumenge 9 de setembre de 2012

Benvolgut Sr. Arquebisbe, Mons. Jaume Pujol, benvolguts germans claretians, preveres diocesans i religiosos, i especialment benvolguts amics d'aquesta església de Sant Agustí que amb la vostra presència manifesteu l'estimació que ens teniu als Claretians. Celebrem en aquesta eucaristia un comiat però sobretot una acció de gràcies. Els sentiments de pena es barregen i queden superats pels d'agraïment i de confiança en el Déu que condueix la història, a vegades per camins que ens desconcerten. Els comiats sempre són dolorosos. Ho són sobretot per a les persones, però també per a les institucions. Em faig ressò del sentiment de pena de tots els claretians de Catalunya en posar fi a una presència exemplar de gairebé 130 anys en aquesta ciutat de Tarragona, però d'una forma concreta i especial em faig ressò dels sentiments dels qui han format part de la comunitat en els darrers temps: els pares Bru Cañigueral, Pere Codinachs i Miquel Bonjoch, als quals vull agrair molt la seva dedicació generosa fins a l'últim moment. Em faig també càrrec de la pena que sentiuen les persones que teniu en aquesta església i en aquesta comunitat un punt de referència important per a la vostra fe, i agraeixo les mostres de gratitud que ens heu fet arribar.

Marxem perquè, com tantes congregacions religioses, no tenim vocacions per a mantenir totes les presències, que en el nostre cas no són individuals, sinó comunitàries. És un problema general de l'Església, entre d'altres raons perquè, si disminueix el nombre de creients, també lògicament disminueix el de religiosos i preveres. Això ens obliga a centrar-nos en pocs projectes prioritaris i a atendre degudament les persones, especialment les més necessitades a causa de l'edat o la malaltia.

Però com deia, el sentiment de pena queda superat pel d'agraïment pel do que ens ha concedit el Senyor de servir-lo en la missió confiada a aquesta comunitat de Tarragona. Com sabeu, la relació dels Missioners Claretians amb la ciutat ve ja del nostre fundador, el P. Claret, que hi realitzà diverses predicacions, singularment a la Catedral l'any 1846, i es relacionà

amb il·lustres tarragonins, alguna col·laboradors seus molt estrets, com ara el bisbe Caixal, els arquebisbes Echanove, i Costa i Borràs; el P. Ignasi Carbó; el bisbe Palau i la M. Antònia París.

Abans de la fundació a la ciutat de Tarragona, els claretians havíem fundat a la Selva del Camp (1868), on obtingué la palma del martiri el P. Francesc Crusats, primer màrtir de la Congregació.

Diuen les cròniques que la fundació a la ciutat tarragonina fou fruit de «la generositat i afecte» de l'arquebisbe Dr. Benet Vilamitjana, que requerí els Claretians sobretot per al servei de la formació espiritual dels seminaristes, a la qual es va unir des del principi la formació acadèmica en filosofia i en teologia pastoral, moral, dogmàtica. El Sr. Arquebisbe va facilitar als missioners una casa al carrer de Sant Llorenç n. 22, en la qual s'inicià la comunitat el 10 d'octubre de 1883. Cal destacar les figures egrègies dels pares Juanola, Francesc Cases, Miquel i Antoni Blanch, Josep Puigdessens, Jaume Mir i Frederic Vila, aquests dos darrers, màrtirs juntament amb els P. Joan Blanch, superior de la comunitat, i el Gmà. Antoni Vilamassana.

Acabada la guerra, la província claretiana de Catalunya, que havia tingut més de 180 màrtirs, va haver de reduir el personal dedicat al Seminari, però es mantingué la docència en diverses matèries fins al trasllat dels seminaristes majors a Barcelona.

El 1951 s'inicià una nova etapa, en l'església i residència que deixaven els jesuïtes, aquí a la Rambla Vella. Els Claretians ens vam fer càrrec d'aquesta església, aleshores anomenada del Sagrat Cor, el 8 de setembre de 1951, ahir va fer 59 anys, començant una nova dimensió apostòlica a la ciutat de Tarragona, caracteritzada sobretot pel servei al sagrament de la reconciliació, la direcció espiritual i les abundants celebracions eucarístiques. Cal esmentar també la notable activitat durant els primers temps de la Congregació Mariana i altres associacions.

Gràcies a l'afany dels successius superiors i responsables d'Església i a la col·laboració generosa dels fidels, aquesta església ha experimentat notables millores: s'han construït altars laterals dedicats a la Puríssima, a la Mare de Déu de Fàtima i a Sant Antoni M. Claret. S'ha reformat el presbiteri d'acord amb la normativa litúrgica. S'ha millorat la il·luminació i el so, s'ha renovat el paviment i construït un cancell, s'ha facilitat l'accés a persones de mobilitat reduïda i finalment s'han fet les gestions oportunes per a netejar i restaurar la façana.

Des d'aquesta comunitat, a més, s'han fet serveis qualificats a l'arxidiòcesi en la docència a l'Institut de Ciències Religioses Sant Fruituós i en responsabilitats en l'àmbit de la vida consagrada i dels tribunals eclesiàstics.

Es tanca, doncs, una exemplar trajectòria de gairebé 130 anys. Tota una presència i tasca que, a més, ha estat segellada amb sang martirial.

El P. Jordi Alsina, al cel sigui, que vull recordar especialment avui, escriu amb motiu dels cent anys de la comunitat, per tant el 1983: «Els cent anys d'estada dels claretians a Tarragona es poden incloure en la paraula *estimació*. Estimació dels tarragonins als claretians i dels claretians als tarragonins.» P. Jordi: hi estic totalment d'acord i vull agrair aquesta estimació, que sens dubte perdurarà en el temps, així com la confiança i l'afecte que sempre hem rebut dels successius arquebisbes de Tarragona. Tot el que he explicat de la tasca de la comunitat claretiana de Tarragona no ha estat obra només dels Missioners Claretians, sinó de molta gent que des del principi i fins ara hi heu col·laborat i ajudat. A tots ells, a tots vosaltres, en nom dels Claretians, els qui encara vivim i els qui ja són a la casa del Pare i van exercir el seu ministeri en aquesta ciutat us he de dir: gràcies!

Els claretians no continuem a Tarragona, però sí a l'Arquebisbat, concretament a Valls, on portem el Col·legi Claret i la Parròquia de la Mare de Déu del Lledó. I continuem a Catalunya i al món amb algunes institucions i iniciatives que us podem continuar oferint. Vull dir amb això que els lligams que ens uneixen continuen, i desitjo que no es perdin mai, perquè ja formen part d'una història comuna.

En aquesta església, a més dels records que cadascú sap, es mantenen signes de la presència claretiana, com són les imatges del Cor de Maria i del P. Claret, així com el quadre dels beats màrtirs claretians de Barbastre, als quals aviat s'afegiran, si Déu vol, com a beats els set claretians màrtirs de les comunitats de Tarragona i la Selva del Camp. Al seu exemple de coratge en la fe i a la seva intercessió confiem les nostres famílies, les nostres comunitats, la nostra estimada arxidiòcesi primada de Tarragona, i de forma molt especial, la nova etapa d'aquesta església que comença sota la responsabilitat de Mn. Josep Ribot. Moltíssimes gràcies a tots!

Màxim Muñoz, c.m.,
Superior provincial

HOMILIA

en l'ordenació diaconal de Miquel Marimon. Alcover, 9 de setembre de 2012

Benvolguts Mn. Josep Maria Gavaldà, rector de la Parròquia; Mn. Joaquim Fortuny, vicari general; Mn. Norbert Miracle, rector del Seminari; Mn. Estanis, director del Secretariat per al diaconat permanent; preveres concelebrants i diaques, estimada família i amics del Miquel. Benvolguts germans i germanes en el Senyor ressuscitat.

Avui és un dia de festa per a aquesta parròquia i per a la nostra arxidiòcesi: l'ordenació d'un diaca. És motiu de festa perquè Déu ens envia un altre treballador a la seva vinya (cf. Mt 21,28) que ajudarà en les tasques de predicar la paraula de Déu, és a dir, en l'evangelització, i també en el servei de l'altar i en el de la caritat. Voldria que tots vosaltres m'acompanyéssiu a donar gràcies al Senyor perquè és un do molt gran per a la nostra arxidiòcesi, encara que necessitem moltes vocacions: no deixeu de pregar per aquesta intenció.

Voldria donar les gràcies en primer lloc a l'esposa de Mn. Miquel, la Maria Rosa, que ha acceptat que el seu marit accedís a aquest ministeri, ja que sense una acceptació clara, profunda, cordial i il·lusionada de l'esposa l'Església no accepta ordenar un diaca permanent. El meu agraïment va dirigit també als fills del Miquel, Joan i Clara, així com a la seva família i a tots aquells que heu ajudat el Miquel, tant en la seva maduració cristiana com en aquesta decisió que ara ha pres.

Certament ens fan falta més preveres, però també he de dir amb força que el diaconat permanent, tal com ho recorda el *Catecisme de l'Església catòlica*, «constitueix un enriquiment important per a la missió de l'Església». «Efectivament, és apropiat i útil que homes que duen a terme en l'Església un ministeri veritablement diaconal, ja sigui en la vida litúrgica i pastoral, ja sigui en les obres socials i caritatives, siguin enfortits amb la imposició de mans, transmesa des dels Apòstols i units més estretament a l'altar, perquè puguin complir el seu ministeri més eficaçment per mitjà de la gràcia sacramental del diaconat» (n. 1571). I això ho estàs complint tu, Miquel, des de fa ja molt de temps amb molta generositat.

L'ordenació com a diaca té un sentit propi que ve expressat en el fet que, en l'ordenació al diaconat, únicament el bisbe imposa les mans. Amb això es vol significar que el diaca queda especialment vinculat al bisbe per a les tasques de la *diaconia*, paraula que vol dir 'servei' (cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1569).

De Jesús diu sant Pere que «Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder» i «va passar fent el bé i guarint tots els oprimits pel diable, perquè Déu era amb ell» (Ac 10,38). De manera semblant, el diaconat confereix una dedicació especial al servei del poble de Déu. Amb el gest sacramental de la imposició de les mans i la pregària consecratòria es rep el do de l'Esperit Sant, que el fa partícip d'una manera especial de la missió i gràcia del Crist. El sagrament de l'orde marca amb una empremta —que se'n diu *caràcter*— que ningú no podrà fer desaparèixer i que el configura al Crist, que es va fer el *diaca*, és a dir, el servidor de tots.

Enfortit per la gràcia sacramental, la missió del diaca, en comunió amb el bisbe i el seu presbiteri, se centra, com també se'ns ha recordat, en tres

serveis: el ministeri de la paraula, el ministeri de l'altar i el servei de la caritat (cf. *Lumen gentium*, n. 29).

En primer lloc, el ministeri de la paraula. El profeta Isaïes parla del servent en qui Déu s'ha complagut. D'ell diu de part del Senyor: «He posat damunt d'ell el meu Esperit perquè porti la justícia a les nacions» (Is 42,1). La gràcia sacramental que es rep en aquest sagrament és aquest esperit que l'Esperit Sant posa perquè es porti arreu el missatge de Jesucrist. Predicar és comunicar el Crist als homes i dones, perquè Crist és la paraula viva del Pare.

Configurat amb el Crist pel sagrament, quan es predica es parla amb la seva autoritat. D'acord amb la missió rebuda per part del bisbe s'ha d'exhortar i educar en la doctrina santa tant els fidels com els qui no tenen fe. Hem de ser «servidors de Crist i administradors dels desigis de Déu» (1Co 4,1).

Malgrat les nostres febleses, els fidels esperen de nosaltres la força de la paraula de Déu, amb plena fidelitat a les veritats de la fe cristiana. I no podem oblidar que es predica més amb l'exemple que amb la paraula: la paraula de Déu s'ha d'encarnar en la vida de tots els pastors. Ens poden servir uns consells de sant Agustí adreçats als qui prediquen la paraula de Déu: «Quan parli, que faci tot el que pugui perquè se l'entengui bé, amb gust i docilitat. Però que no dubti que, si assoleix algun resultat [...], és més per la pietat de les seves oracions que pels seus dots oratoris. Per tant, tot preguntant per aquells als quals ha de parlar, que sigui abans home d'oració que de peroració. I quan s'acosti el moment de parlar, abans de començar a proferir paraules, que aixequi a Déu la seva ànima assedegada, per vessar després el que ha begut i exhalar allò amb què s'ha omplert» (Sant Agustí, *La doctrina cristiana*, 4, 15, 32).

En segon lloc, com a ministre de l'altar, el diaca ha de proclamar l'evangeli en la celebració litúrgica, preparar el Sacrifici i distribuir als fidels el cos i la sang del Senyor. S'ha de tenir molta cura de les celebracions litúrgiques, procurant realitzar-les amb una pietat sincera, que sigui fruit de l'amor, conscients que en nosaltres l'Església glorifica Déu. Resulta evident que el motiu més important per complir amb amor i delicadesa tot el que es refereix a la litúrgia és el desig d'adorar Déu. Però no podem oblidar que els fidels també esperen del ministre sagrat l'exemple d'una pietat personal sincera. I aquest és un veritable servei a la seva fe.

No hem de fer les coses perquè els altres ens vegin, però és bo que es noti que som homes de fe i veritables enamorats! Així ajudem els nostres germans i germanes en la fe a secundar amb constància les gràcies que el Senyor els enviarà per mitjà del nostre ministeri. *Sancta sancte tractanda!*, 'les coses santes s'han de tractar santament'. La litúrgia és sagrada litúrgia,

i requereix actituds —en primer lloc interiors, però també exteriors— que siguin adequades.

Finalment, el ministeri de la caritat. Consagrat per la imposició de les mans, signe que hem rebut dels Apòstols, i vinculat estretament al servei de l'altar, pertoca també al diaca exercir el ministeri de la caritat en nom del bisbe o del rector. Amb l'ajuda de Déu, tot s'ha de fer de manera que tothom ens pugui reconèixer com a veritables deixebles de Jesucrist, que va venir a servir els altres i no pas a fer-se servir (cf. Mt 20,28).

Encarnant-se, assumint la condició humana, Crist no va posar límits al seu abaixament mateix, «sinó que es va fer no-res [...]; tingut per un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu» (Fl 2,7-8), per elevar els homes a la dignitat de fills de Déu. El diaca participa de manera especial en aquesta missió de servei. També ell, com Jesucrist, ha de servir sense posar-hi condicions. I no es pot oblidar que s'ha de pensar sempre, de manera particular, en els més necessitats, en els malalts, en aquells que sofreixen en el cos o en l'esperit. Mira quin panorama més maco i positiu tens al teu davant, Miquel!

T'encomano a la Mare de Déu, sota les advocacions del Remei i de Misericòrdia, que et miri i ens miri a tots amb ulls d'amor.

HOMILIA

en la festivitat de Santa Tecla, verge i màrtir. Catedral de Tarragona, 23 de setembre de 2012)

Benvolgut Capítol de la Catedral, preveres concelebrants, diaques. Digníssimes autoritats, molt estimats germans i germanes en Crist ressuscitat. Vull saludar també molt especialment els qui seguïu aquesta celebració per la ràdio, i de manera molt especial els qui esteu malalts i no heu pogut venir.

Sembla que va ser ahir i ja han passat vuit anys. Fa vuit anys vaig tenir la joia de presidir per primer cop aquesta solemne eucaristia en honor de la nostra patrona, santa Tecla. Feia només quatre dies de la meva ordenació episcopal i també que m'asseia a la seu de sant Fructuós, i us puc ben assegurar que em sentia ja molt tarragoní. Va ser una celebració molt emocionant.

Vuit anys després, a més de sentir-me tarragoní de cor, puc dir que per gentilesa de l'Excel·lentíssim Ajuntament de Tarragona— ho sóc legalment. La concessió del títol de fill adoptiu d'aquesta ciutat carregada d'història ha estat un dels fets més bonics que m'han passat a la vida.

Però de fets bonics ni ha molts. L'últim, la inauguració de les obres de restauració d'aquesta Santa Església Catedral Basílica Metropolitana i Primada, un veritable monument a la fe.

La fe! Quina paraula!... És aquella virtut sobrenatural que ens fa acceptar les veritats revelades per confiança en la paraula de Déu que ens les ha revelades. És un veritable do de Déu. Sobre ella i sobre l'esperança i l'amor se sosté tota la nostra vida espiritual.

Enguany, el proper dia 14 d'octubre, en aquesta mateixa Catedral inaugurarem —si Déu vol— l'Any de la fe proclamat pel papa Benet XVI. En el decurs d'aquest any tan especial se'ns proposa revifar la nostra fe en temps de crisis de tota mena: espirituals i materials; perquè les crisis no són solament econòmiques, sinó també de fe. Moltes persones, per les raons que sigui, s'han allunyat de la fe, s'han allunyat de la Vida. Com ja ho deia el profeta Isaïes, «si no teniu fe, no us mantindreu fermes», que és tant com dir «no viureu».

Aquesta proclamació de l'Any de la fe m'ha fet adonar que aquesta Catedral —com us he dit abans— és un veritable monument a la fe. Mireu, en aquest magnífic retaule hi són representats de manera ben evident tres formidables exemples de fe en la paraula de Déu: Maria, Pau i Tecla.

A vegades —molt rarament— et trobes una persona que va decidir el camí que seguiria la seva vida ben aviat i ho va fer sense desviar-se. Per a la majoria de nosaltres, però, la vida és una sèrie d'anades i vingudes endavant i endarrere, amb tombs, culs de sac i només alguna recta de tant en tant. El que passa més sovint —i parlo per experiència— és que fem cap a un lloc on no esperàvem pas arribar, al costat de persones a les quals mai no hauríem cregut trobar.

Si ara ens sentim així, potser hauríem de pensar en Maria, en Pau i en Tecla. Les seves vides van agafar un gir totalment inesperat quan van escoltar Déu. Amb només unes poques paraules, Déu va entrar a les seves vides d'una manera nova i diferent, i res no va tornar a ser el mateix.

Avui toca parlar de Tecla. Rica i bonica, tenia una munió de pretendents. Podia triar qui volgués. No hi havia cap perill que es quedés «per vestir sants». Però va escoltar Pau quan parlava de Jesús i va escollir seguir-lo. No li ho van posar fàcil: la reacció familiar va ser violenta. On s'era vist que una noia —en aquells temps, a sobre— gosés desafiar les decisions familiars i rebutgés un casament avantatjós per seguir una estranya doctrina que havia anunciat un ajusticiat a la creu i que predicava un simple teixidor de veles? Res no van poder contra la seva determinació: ni les paraules més dolces ni els turments més esgarriuosos. A la predel·la d'aquest meravellós retaule podem veure algunes escenes de la vida de la nostra protectora: des de l'escolta atenta de les paraules de l'Apòstol, passant pels martiris i la seva dedicació a Déu. Tecla va seguir Jesús, va escampar la seva Paraula, fins a l'extrem que a l'Orient li diuen la *isapòstolos* (és a dir 'la igual als Apòstols').

Malgrat que la fe sigui important, no ho és tant com una de les altres virtuts. Sant Pau deia: «Si tingués tanta fe que fos capaç de moure les mun-

tanyes, però no estimés, no seria res.» Tecla va tenir fe, amb tota seguretat. Com la va tenir Maria, perquè calia tenir una fe enorme per creure el missatge de Gabriel, per confiar que les promeses de Déu estaven fent-se realitat a través d'ella. La seva fe va ser el gran regal de Déu a Maria. Això no obstant, no és la seva fe el que ens atrau de la seva figura, sinó l'amor. I això va atraure també Tecla: va saber reconèixer que Déu és amor.

El que és cert per a Tecla ho és també per a nosaltres: quan deixem entrar Déu plenament en les nostres vides hem d'estar disposats a caminar en direccions inesperades. Déu ens conduirà per viaranyes que ni tan sols sospitàvem que existien. Al llarg del camí trobarem reptes, contrarietats i lluites, però també trobarem satisfaccions inimaginables. El que Déu ha planejat per a nosaltres és molt més meravellós que cap altra cosa que poguéssim haver triat per la nostra pròpia decisió.

Si volem experimentar la meravella de Déu, no solament hem d'estar disposats a anar cap a indrets que no esperàvem, sinó que també hem de tenir els nostres ulls i les nostres oïdes oberts als senyals que ens indiquen la direcció vers la qual hem de caminar. Els signes poden ser subtils, però quan estem oberts a la crida de l'Esperit no ens perdem!

Ens cal tenir fe, especialment en uns temps com els nostres, quan tot sembla anar de mal borràs. Ens cal confiar en Déu, ens cal confiar en la intercessió de la seva Mare i dels sants. Tots els tenim representats en aquest retaule que va esculpir l'artista Pere Joan. Les seves imatges ens recorden el seu exemple. És difícil imitar Jesús, però tenim en Maria, Pau i Tecla uns bons models a través de tres maneres diferents d'actuar.

A les portes de l'Any de la fe us demano que obriu el vostre cor a Crist i als germans, que pregueu per tot el món. En els dos darrers anys he tingut la sort de visitar els indrets on van viure Jesús, Maria, Pau i Tecla, i allà una cosa em va arribar al cor: veure com els cristians d'aquelles terres viuen la fe malgrat totes les dificultats, transmetent el missatge d'esperança i d'amor als seus veïns no cristians.

En aquest dia en què commemorem el record de santa Tecla i la seva fe, i en el qual vull recordar la fe d'Abraham, el pare de tots els creients, a qui veneren els seguidors de les tres grans religions monoteistes (jueus, cristians i musulmans), us demanaria que preguéssiu per la pau i la concòrdia entre els habitants d'aquelles terres on es va predicar l'amor i que ara estan consumides per l'odi.

Us desitjo que la fe, l'esperança i l'amor que va predicar Jesús i que van acollir decididament Maria, Pau i Tecla no abandonin mai els vostres cors. Que tingueu una bona festa major de Santa Tecla, els qui m'escolteu aquí i els qui ho feu a través de la ràdio.

HOMILIA

en la festivitat de la Mare de Déu de Misericòrdia. Reus, 25 de setembre de 2012

Benvolguts vicari general, prior, capellà del Santuari, preveres concelebrants, diaques, Junta d'administració del Santuari, Cambreres de la Mare de Déu, Il·lm. Sr. Alcalde, regidors i regidores, altres autoritats. Benvolguts germans i germanes que heu vingut a honorar la vostra patrona, la Mare de Déu de Misericòrdia, en el dia de la seva festa. També vull saludar molt especialment els qui seguïu aquesta celebració per la ràdio o per la televisió, i de manera molt especial els qui esteu malalts i no heu pogut venir al Santuari de la Mare de Déu. Molt estimats tots en el Senyor.

Sempre m'és una alegria tornar a Reus per a presidir l'eucaristia en ocasió de la Solemnitat de la Mare de Déu de Misericòrdia. Com vosaltres, jo també estimo aquest santuari i moltes vegades he encomanat a la Mare de Déu en aquest lloc aquesta ciutat i tota l'arxidiòcesi. I també m'alegro de la festa de la Benaurada Verge Maria, invocada en aquesta ciutat i en aquest santuari amb el bell nom de Misericòrdia. És ben veritat allò que diem en la pregària mariana: «Recordeu-vos, oh Verge Maria, que mai s'ha sentit a dir que ningú que hagi reclamat la vostra assistència hagi estat desoït per vós.» Sí, en aquest lloc Maria sempre escolta les nostres pregàries, i en ella hem de trobar força per a continuar el camí de la vida i trobar consol en els nostres sofriments, esperança en les nostres desesperances, fortalesa en les nostres febleses i perdó pels nostres pecats. Maria sempre intercedeix per nosaltres i és veritablement Mare de Misericòrdia. Ella sempre està enmig dels deixebles de Jesús, que som nosaltres, ajudant-nos amb la seva intercessió maternal.

La història de la noble ciutat de Reus no es pot explicar sense la presència de la Mare de Déu de Misericòrdia. La devoció a la Mare de Déu forma part de la història i de la geografia espiritual de la ciutat de Reus, i la nostra presència aquí ens posa en comunió amb tantes generacions de reusencs que aquí han venerat, abans que nosaltres, la Mare de Déu, i amb aquells que vindran darrere nostre. Per això aquest santuari és veritablement entranyable i estimat de tots.

Com no recordar les paraules de la Constitució sobre l'Església del concili Vaticà II: «Maria, que per la gràcia de Déu, després del Fill, fou exalçada per damunt de tots els àngels i dels homes, i en tant que és la Santíssima Mare de Déu que visqué els misteris de Crist, amb raó és honorada amb culte especial per l'Església. I, en efecte, des dels temps més antics és honorada amb el títol de "Mare de Déu", sota la protecció de la qual tots els fidels la invoquen en els perills i en les necessitats» (LG 66).

Són tantes les coses que voldria dir-vos en aquesta celebració a l'esplanada del Santuari! N'escullo dues per a comentar el sant Evangeli de les noces de Canà que el diaca acaba de proclamar:

La primera és la súplica de la Mare: «No tenen vi», que revela la delicadesa i l'atenció de Maria a les necessitats dels homes. És tan fàcil de canviar aquest «no tenen vi» per tantes altres realitats que fan patir a la societat i que són objecte de preocupació dels cristians, de tota l'Església en l'hora actual: totes les necessitats de l'hora present del nostre temps que es concreta en una preocupació pel futur incert de tantes persones i famílies, per manca de treball, de recursos, de dificultats per superar una crisi global de la societat i en la qual s'imposen l'honradesa dels qui dirigeixen la societat, el sentit de la solidaritat i la preferència per aquells que són sempre els qui experimenten la manca de recursos, en risc d'exclusió social i que viuen al límit de la pobresa. En aquest sentit voldria remarcar el treball admirable de Càritas, vertebrada a totes les parròquies de la ciutat. Santa Maria, que va cantar en el seu Magnificat que Déu omple de béns els pobres, ens dóna aquesta sensibilitat, aquesta infinita compassió envers els altres i una profunda solidaritat envers els germans pobres. I ella fa que l'Església rebi de Crist el vi nou del Regne, que no té altre sentit que el do de l'amor per a viure l'hora present.

Aquesta hora present exigeix criteris nous de solidaritat, d'unió, de suma d'esforços per tal de créixer com a comunitat ciutadana. Sí, la Mare de Déu de Misericòrdia avui esdevé la Mare de Déu de la Solidaritat, que al capdavant és una paraula del tot cristiana. En un temps de crisi econòmica s'imposa la solidaritat com a criteri ètic per a viure, que ens fa comprendre que l'afany de lucre no ha de ser el criteri únic per a gestionar la convivència dels homes i el seu treball. Això forma part de la doctrina social de l'Església. Al cap i a la fi la felicitat de l'home no rau en el que té, sinó en el que és. Els valors materials sempre estan supeditats als valors morals com a principis més alts. Maria, doncs, ens dóna i ens demana aquest cor sensible i atent a les necessitats dels altres.

La segona cosa que us vull dir és que el papa Benet XVI ha convocat tota l'Església perquè celebri l'Any de la fe. La lucidesa i la saviesa del Papa ha captat, i bellament ho ha exposat en la seva carta *Porta fidei*, que l'Església ha de redescobrir de bell nou la seva professió de fe cristiana, que l'anomenada crisi de l'Església és crisi de fe, i que, per tant, els creients hem de tornar a les fonts més pures de la fe i descobrir la persona del Crist com aquell que dóna sentit a la seva vida, des d'una vivència personal en la pregària, en la conversió i en la voluntat de viure la nostra vida en la fe, l'esperança i la caritat. És així que el Papa diu aquestes boniques paraules:

«Per això, també avui és necessari un compromís eclesial més convençut en favor d'una nova evangelització per a redescobrir l'alegria de creure i

tornar a trobar l'entusiasme de comunicar la fe. El compromís missioner dels creients treu força i vigor del descobriment quotidià del seu amor, que mai no pot faltar. La fe, en efecte, creix quan es viu com a experiència d'un amor que es rep i es comunica com a experiència de gràcia i de goig. Ens fa fecunds, perquè eixampla el cor en l'esperança i permet donar un testimoniatge fecund: en efecte, obre el cor i la ment dels qui escolten per a acollir la invitació del Senyor a acceptar la seva Paraula per a ser els seus deixebles. Com afirma sant Agustí, els creients "s'enforteixen creient"» (*Porta fidei*, 7).

És, per això, que us convido a l'obertura de l'Any de la fe que celebrarem a la Catedral el dia 14 d'octubre (a les sis de la tarda), i a participar en totes les iniciatives i accions que les parròquies de la ciutat puguin organitzar per tal d'aconseguir els objectius d'aquest Any, que ha d'esdevenir un any per «aprendre de nou a ser creients». El Papa ha demanat que tots aprofundim en la professió de la fe apostòlica i ens ha assenyalat com a instrument valuós la rica doctrina del Catecisme de l'Església catòlica. Demano també als preveres de la ciutat de Reus que estimin i valorin aquest Any de la fe i facin participar els fidels en les múltiples accions pastorals que es puguin organitzar perquè el visquin.

Maria és realment la Porta de la fe. Ella que va creure en Jesucrist és la primera creient. Fins i tot abans que ell vingués a aquest món, Maria ja va creure en ell i el va estimar. La fe de Maria és la porta per la qual el Senyor va entrar en aquest món. I Maria és tota ella una invitació a creure en ell: «Feu el que ell us digui.»

I el que ens diu Jesús és que creiem en el Déu creador i redemptor, principi i fi de cadascuna de les nostres existències, i que renovem i visquem segons la gràcia del baptisme que vam rebre. Ser cristià és l'alegria més gran, conèixer Jesús és un gran regal i ser membres vius de l'Església és una gràcia inestimable. Sempre hem d'agrair a Déu el do de la fe. La fe, com ha dit el Papa, només creix vivint-la. Aquesta és una gran veritat.

És a Maria que encomano la vida de les nou comunitats parroquials de Reus, també les famílies, també la situació de tants que pateixen ja sigui per malaltia, per pobresa i per tantes altres necessitats. També desitjo que les famílies de Reus visquin ben unides i que els esposos visquin la gràcia del sagrament que van rebre el dia del seu matrimoni. Que els fills siguin educats en la fe de l'Església. I que les comunitats parroquials siguin veritables comunitats de deixebles de Jesucrist amb les portes ben obertes perquè tots hi puguin entrar per a trobar el Déu vivent, per a rebre l'ensenyament de la fe en la catequesi i els dons més grans de Jesucrist que són els sagraments. Que la ciutat de Reus conegui dies de prosperitat i que resolgui en pau i en esperit de justícia l'hora present del nostre país. Que a ningú no falti l'esperança.

És tot això el que, amb cor confiat, demano a la Mare de Déu de Misericòrdia. Que tingueu una bona festa. Que la Mare de Déu, invocada en aquest santuari tan estimat, sigui el cor i el motiu de la festa.

ALS QUATRE VENTS

414. CONCILI VATICÀ II: LA REFORMA LITÚRGICA

2 de setembre de 2012

La primera Constitució que va veure la llum en el concili Vaticà II va ser la *Sacrosanctum concilium*, que va ser aprovada el 4 de desembre de 1963 per 2.158 vots a favor i només quatre en contra, la qual cosa dóna idea de la gairebé unanimitat amb què els pares conciliars van ser conscients de la necessitat d'impulsar, i per això reformar, la litúrgia en l'Església.

Va ser també el més visible per als fidels, als quals es va donar molta més participació en les cerimònies, particularment en la missa, començant pel fet que pogués ser celebrada en llengua vernacle, que la feia més intel·ligible.

Recordo haver vist en la meua infància algunes persones que durant la missa resaven el rosari, sens dubte amb tota la bona voluntat. La dificultat del llatí era òbvia, tot i ser l'idioma oficial de l'Església que durant molts segles ha estat vincle entre persones de cultures molt diferents. Com a curiositat, durant la celebració del Concili van aparèixer a *L'Osservatore Romano* anuncis de serveis de taxi en llatí!

La reforma es va manifestar també en la disposició de l'altar de cara al poble, en una major importància a les lectures bíbliques, en la participació de seglars en les cerimònies, en canvis en el missal, en les postures dels fidels, en la possibilitat de la comunió sota les dues espècies en alguns casos, en les concelebracions, en el gest fraternal de la pau...

«Ens ho han canviat tot!», deien algunes persones, però la reforma tenia un sentit i de fet no hi va haver canvis substancials, com no podia ser d'altra manera. Moltes vegades era una tornada als orígens, altres era una necessitat didàctica i així va ser acceptada pels qui van entendre «l'esperit de la litúrgia», prenent l'expressió d'un famós llibre de Romano Guardini.

Hi va haver qui no va entendre els canvis i s'hi va rebel·lar en contra i contra l'autoritat del Papa, com el bisbe Lefèbvre i els seus seguidors. Els diversos pontífexs han intentat per tots els mitjans, mitjançant un diàleg pacient, que no trenquessin la unitat, tan important, i acceptessin el Concili i les seves decisions. En un altre extrem, hi ha hagut interpretacions abusives que han afectat les fórmules obligatòries de la missa, com les paraules de la consagració, o la recepció de sagraments, com el de la penitència, la validesa i necessitat de la qual ha confirmat el Concili clarament.

La intenció del Vaticà II, confirmada pels fets, va ser que es fomentés la participació dels fidels, que hi hagués una millor comprensió de la paraula de Déu i que la centralitat de les devocions l'ocupessin Crist i el misteri pasqual. En aquest sentit sempre podrem progressar, sense menysprear la riquesa acumulada per l'Església durant tota la seva història en oracions, cants i gestos d'adoració, que sempre seran actuals.

La litúrgia és un veritable tresor i és molt significativa l'atenció que li va dedicar el Concili, que es va plasmar en una de les seves quatre Constitucions.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

415. EL NAIXEMENT DE LA MARE DE DÉU

9 de setembre de 2012

L'any 1660 Murillo va pintar el quadre «El naixement de la Mare de Déu», amb destinació a una capella de la Catedral de Sevilla. La invasió napoleònica va fer que l'obra viatgés a París i avui s'exhibeix al Louvre. Representa la nena acabada de néixer, atesa per unes quantes dones i per alguns àngels que no s'han volgut perdre el moment. En segon pla, fora del focus de la llum, apareix santa Anna, incorporada sobre un llit, amb sant Joaquim al seu costat.

La imaginació de l'artista ha embellit una escena de la qual en realitat no sabem detalls, ja que només els evangelis apòcrifs donen compte dels qui van ser els pares de la Mare de Déu. Però el quadre ens resulta útil, en arribar aquesta data de la Nativitat de la Mare de Déu, que l'Església celebra cada 8 de setembre, per a fixar-nos en la nostra Mare i conrear la devoció cap als qui van ser els seus pares. De fet, a la nostra arxidiòcesi hi ha ermites amb una història secular dedicades a santa Anna.

Joaquim i Anna són avui invocats com a exemple per als avis, als quals el nostre temps reserva tantes vegades la missió d'educadors en la fe, completant aquesta funció principal dels pares. Com devia ser la vida en família a la casa on va néixer aquella nena a qui la Santíssima Trinitat reservava un paper inigualable en la història de la salvació?

Grans havien de ser els cors d'Anna i de Joaquim quan Déu els va escollir per a alimentar i educar la mare de Jesucrist. Si tots els pares queden admirats en contemplar els seus fills, quina no devia ser l'admiració d'aquell matrimoni jueu davant aquella Nena plena de gràcia, «beneïda entre totes les dones»? Sens dubte es devien meravellar una i mil vegades, i es devien sorprendre. Com ho devia fer més tard Maria davant les lliçons del seu Fill, també ells «guardarien en el seu cor» les circumstàncies que van viure.

La nativitat de la Mare de Déu ens situa davant l'inici d'una vida i una vocació d'incomparable santedat de la qual tenim, però, poques notícies. Podem imaginar els goigs i els dolors d'aquella que va infantar el Fill de Déu i que el va acompanyar, amb humil discreció, fins al peu de la creu, on va ser constituïda mare de l'Església.

Alguns teòlegs van tenir certa objecció a exaltar Maria tement que fes ombra al culte a l'únic Mitjancer. Però s'equivocaven. La mare sempre condueix el fill. En el quadre de Murillo la llum es projecta sobre Maria, perquè el que es representa és el naixement de la Mare de Déu, però a la cova de Betlem, i sempre, és Jesús la Llum del món. Maria és el camí que ens assenjala la presència de Déu i és la gran intercessora. Quin fill es mostraria insensible davant el prec de qualsevol persona que vingui avalat per la petició de la seva mare?

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

416. DONANTS DE SANG VOLUNTARIS

16 de setembre de 2012

Un any més vull cridar l'atenció en aquestes dates sobre la conveniència de donar sang, i per això acudeixo personalment a la crida a exercir aquesta solidaritat. No hi ha element més vital per a un cos que la sang, però és una substància que no se sintetitza, de manera que la transfusió és obligada quan una persona la necessita per causa d'una operació o d'un accident.

Els donants voluntaris són els nous samaritans de la paràbola evangèlica. No coneixen ni tenen relació de parentiu amb el beneficiat, però en coneixen la necessitat i no passen de llarg. Tenen cura que altres professionals (en la paràbola, l'hostaler; aquí, els metges) puguin atendre aquella persona que mai no resulta del tot anònima, perquè és un germà nostre encara que mai no en sabrem el nom.

L'Organització Mundial de la Salut (OMS) recomana que hi hagi quaranta donants per cada mil habitants. En calen, doncs, molts, i per a ser-ne candidat només cal sotmetre's a una senzilla prova per descartar anèmia o altres factors que puguin no fer idoni el donant. La gran majoria de persones estan capacitades per a aquesta solidaritat entre cossos que és, sobretot, solidaritat entre ànimes.

Sovint parlem de l'exemple que ens va donar Jesucrist en lliurar la vida pels altres. Molts, al llarg de la història, com innumbrables màrtirs, han estat disposats al sacrifici. Diem que van vessar la seva sang. El proper any, segons va ser anunciat fa uns mesos, se celebrarà la glorificació de centenars

de cristians, la majoria sacerdots i religiosos, que van ser immolats per la seva fe i la seva decisió de lliurament a les persones del seu entorn.

Per fortuna al nostre país (no així en altres) ha passat aquest temps de persecució, del qual van ser víctimes igualment persones no creients en Déu, però amb uns ideals fermes que van defensar fins al final.

Avui no se'ns demana «vessar la sang» en aquests termes tràgics, sinó com un gest de solidaritat amb els qui puguin necessitar-la en un moment determinat, que potser algun dia serem nosaltres mateixos. Les persecucions cessen, però la caritat sempre roman com una necessitat i supera la mera administració de la justícia.

Enmig de la crisi econòmica i social és encoratjador que la solidaritat no entri també en crisi. Donar sang, que es guarda per a la necessitat sobrevinguda, és una manera molt humana, i diria que molt cristiana, de fer un món millor. Durant anys hem parlat de «l'estat del benestar», expressió que avui sona a ironia. El benestar de les persones depèn de molts factors, però especialment de trobar la mà amiga en les circumstàncies difícils en què tots podem trobar-nos.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

417. DUES FESTES GRANS

23 de setembre de 2012

Mai no oblidaré que, al cap de pocs dies de la meva consagració episcopal, em va correspondre la sort de presidir les cerimònies religioses pròpies de la festivitat de Santa Tecla i de la Mare de Déu de Misericòrdia, tan entranyables per als cristians de Tarragona i de Reus des de fa segles.

En l'actual festivitat de Santa Tecla, giro de nou els ulls a la relíquia del seu braç venerat i al record de la vida d'aquesta santa deixebla de sant Pau les empremtes de la qual són tan notables encara avui a l'actual Turquia, a la ciutat d'Iconi, l'actual Konya, on va néixer la popular Santa.

Recordo el viatge que vam fer fa un temps a aquests territoris, corresponent a una amable invitació que ens va permetre sentir l'emoció de trepitjar la terra on es va desenvolupar la primitiva Església, fins al punt de ser a Antioquia on per primera vegada es va utilitzar el nom de *cristians*. Amb especial il·lusió vaig celebrar la santa missa a la modesta església de Sant Pau i Santa Tecla de Konya, i vaig visitar altres ciutats entranyables, com Tars, la ciutat de l'Apòstol, o Istanbul, on és manifesta la qualitat de pont entre Orient i Occident, situació que ens remet al desig de sant Fructuós, manifestat al soldat Fèlix, d'evangelitzar tot el món.

Els sants ens porten a Déu. Aquesta és la raó del culte que l'Església els tributa i la que justifica i fa recomanable la seva presència plàstica en

els temples. Santa Tecla ha portat moltes persones a honorar aquell a qui Tecla honorava i per qui va patir cruents martiris.

Per altra banda, la persona més santa que ha existit és la Mare de Déu, i a ella ens dirigim en les seves nombroses advocacions, entre elles la de la misericòrdia. I es dóna la circumstància que en el calendari podem celebrar la festa de la Mare de Déu de Misericòrdia molt a prop de Santa Tecla. Si aquesta última té a la Catedral de Tarragona el centre de la veneració, la festa mariana, a la nostra arxidiòcesi, té el seu centre espiritual al santuari que li està dedicat a Reus.

Va ser el 1592, fa justament 420 anys, quan la Mare de Déu es va aparèixer a una pastoreta, Isabel Besora, en uns anys en què la ciutat estava castigada per la pesta, i li va encarregar que la població fes una processó de candeles tan llarga com la muralla, deixant-li com a mostra de la seva presència un petó a la galta que va quedar convertit en flor.

També aquí, com passa amb santa Tecla, la llunyania secular dels fets permet que es barregin la història i la llegenda. La veritat és que la devoció manifestada des de llavors a la Mare de Déu a Reus va créixer i es va plasmar primer en una petita ermita, i més tard en el preciós santuari tan visitat cada dia i tan refulgent de llum i d'assistència de fidels a les misses dominicals.

Que la Mare de Déu i els sants ens acompanyin i facin que també la nostra generació ofereixi els fruits de santedat que Déu vol de tots nosaltres.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

418. A LES PORTES DE L'ANY DE LA FE

30 de setembre de 2012

L'11 d'octubre es compleixen cinquanta anys de la inauguració, per Joan XXIII, del concili Vaticà II —esdeveniment eclesial al qual he dedicat recentment diferents articles—, i vint anys de la publicació, per Joan Pau II, del Catecisme de l'Església catòlica.

Amb aquest motiu Benet XVI ha promulgat un Any de la fe que durarà des d'aquest dia fins al 24 de novembre de 2013, solemnitat de Crist Rei. Aquesta promulgació la va fer fa uns mesos amb la seva carta apostòlica *Porta fidei* 'La porta de la fe'.

La seva intenció és «ajudar tots els creients en Crist perquè la seva adhesió a l'evangeli sigui més conscient i vigorosa», i suscitar «en tot creient l'aspiració a confessar la fe amb plenitud i convicció renovada, amb confiança i esperança». Al mateix temps —diu el Papa— «esperem que el testimoniatge de vida dels creients sigui cada vegada més creïble». Per

aquesta raó Benet XVI convida «els germans bisbes d'arreu del món a unir-se al successor de Pere en el temps de gràcia espiritual que el Senyor ens ofereix per a recordar el do preciós de la fe».

No és la primera vegada que es convoca un Any de la fe. Pau VI va convocar-ne un altre l'any 1967 per commemorar els 1.900 anys del martiri dels apòstols Pere i Pau, columnes de l'Església. Ara, com llavors, hem de viure aquest any amb la mirada posada en Jesucrist. Ell és la nostra esperança, i en la seva vida i resurrecció se sosté la nostra fe.

Com a arquebisbe he rebut amb natural alegria aquesta convocatòria d'un any de gràcia en què aprofundir en la fe. Veig que és una ocasió de proclamar-la d'una manera nova per a una societat cansada de paraules, que si aprecia alguna cosa són els testimonis. Convido, doncs, a tots a redescobrir l'alegria de la fe. Per això el Papa suggereix meditar la vida de sant Agustí, que va emprendre una recerca continuada de la bellesa, fins que el seu cor va trobar descans en Déu. I es fixa també en Lídia, aquella dona que va sentir predicar sant Pau a Filips i a la qual «el Senyor li va obrir el cor perquè fes cas del que deia Pau» (Ac 16,14).

En efecte, és Déu qui obre el cor. Podem estar escoltant tota la vida els continguts de la fe, però si no obrim la porta d'entrada que és el cor, no afectaran la nostra vida. La fe implica obrir-se a la paraula de Crist i suposa també ser després pregoner d'aquesta fe, amb les paraules i amb les obres, sense avergonyir-se de la condició de cristià, fins i tot quan l'ambient pugui resultar contrari.

«El cristià» —diu Benet XVI— «no pot pensar mai que creure sigui un fet privat.» Exigeix també una responsabilitat social. No podem comportar-nos en la nostra vida «com si Déu no existís», amb el fals pretext de respecte al pluralisme o als altres. Precisament el que la gent espera de nosaltres és la sinceritat de comportar-nos com el que som. El do de la fe, gràcies a aquest testimoniatge, arribarà així al nostre entorn, de la mateixa manera que es va propagar als inicis de l'Església en una societat no menys pagana que l'actual.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes de setembre de 2012

Dissabte 1

És convidat a dinar amb la comunitat dels pares Claretians de Tarragona.

A l'església parroquial de Sant Martí Bisbe del Morell, presideix l'eucaristia durant la qual pren possessió com a nou rector Mn. Joan Antoni López Díaz-Cano.

Diumenge 2

A les esglésies parroquials de Sant Roc de l'Argilaga i de Santa Maria de la Secuita, presideix les celebracions de l'eucaristia durant les quals pren possessió com a nou rector de les parròquies Mn. Joan Maria Ferrer Calvo.

A Belianes, en ocasió del Centenari de la festa del Sagrat Cor, presideix la solemne concelebració de l'eucaristia i la processó amb el Santíssim Sagrament pels carrers de la vila.

Dilluns 3

Rep visites.

Dimarts 4

Rep visites.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 5

Rep visites.

A Madrid, participa en la reunió de la Comissió d'Ensenyament de la Conferència Episcopal Espanyola.

Dijous 6

Rep visites.

Divendres 7

A la casa de l'Arquebisbat, presideix una reunió amb els mossens que treballen com a capellans a les escoles diocesanes.

Visita el mas d'en Lluç i és convidat a dinar.

Dissabte 8

A l'església parroquial de Santa Maria de Guissona, presideix la missa de la solemnitat de la Mare de Déu del Claustre, patrona de la vila, i, juntament amb tots els mossens concelebrants, és convidat a dinar amb les germanes Dominiques de l'Anunciata.

Al vespre, a l'església parroquial de Santa Maria de Sarral, presideix l'eucaristia durant la qual pren possessió de la parròquia Mn. Adam Safianczuk com a nou rector de la Parròquia.

Diumenge 9

A l'església de Sant Agustí de Tarragona, acompanyat pel P. Màxim Muñoz, provincial dels Claretians, presideix l'eucaristia en ocasió del comiat de la comunitat dels pares Claretians de Tarragona.

A la tarda, a l'església parroquial de l'Assumpció d'Alcover, presideix l'eucaristia durant la qual rep l'ordenació diaconal Miquel Marimon Vall.

Dilluns 10

Rep visites.

A la tarda, al Parlament de Catalunya, participa en l'acte de lliurament de la Medalla d'Or d'aquesta institució a Càritas Catalunya.

Dimarts 11

Al Parc de la Ciutadella, participa en els actes organitzats pel govern de la Generalitat en ocasió de la Diada Nacional de Catalunya.

A la tarda, al Seminari Menor de Tarragona, presideix l'eucaristia d'inauguració de curs amb l'equip rector i amb els primers quatre seminaristes. A continuació és convidat a compartir el sopar.

Dimecres 12

Rep visites, entre d'altres el P. Florenci Rosselló Avellanas, provincial de l'Orde de la Mercè.

Al Centre Tarraconense El Seminari, participa en la taula rodona sobre el tema «Valors i tradició populars: els castells», organitzada per l'Associació d'Amics i Antics Alumnes del Seminari de Tarragona.

Dijous 13

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 249 del Consell Episcopal.

A la tarda, a la Catedral, presideix la solemne eucaristia d'acció de gràcies per la finalització de la 4a fase de la seva restauració i presideix l'acte protocol·lari d'inauguració oficial.

Divendres 14

Rep visites.

Visita la Catedral amb l'equip de Mapfre Catalunya i és convidat a dinar amb ells al Centre Tarraconense El Seminari.

A la tarda, al Museu Bíblic Tarraconense, presideix l'acte d'inauguració de l'exposició «Vita Theclæ», organitzada pel mateix Museu i per l'Associació Cultural Tarracoart.

A continuació, al Centre Tarraconense El Seminari, presideix l'acte d'inauguració de la mostra fotogràfica «Mans de Santa Tecla».

Al vespre, al Centre Tarraconense El Seminari, participa en el sopar solidari en benefici de la Fundació Bonanit.

Dissabte 15

Al Teatre Metropol de Tarragona, participa en la Marató de la Sang que organitza el Banc de Sang i Teixits de Catalunya.

Diumenge 16

A la Catedral, presideix la missa conventual.

Al santuari de la Mare de Déu del Camí de Cambrils, presideix les vespres solemnes amb motiu de l'inici de la visita pastoral a l'arxiprestat del Baix Camp.

Dilluns 17

A la casa diocesana d'exercicis Cardenal Arce de la Selva del Camp, presideix la jornada de formació permanent del clergat.

Rep visites, entre d'altres la de Mons. Lluís Solé Fa, bisbe de Trujillo (Honduras) i fill de Tarragona.

Al vespre, al Centre Tarraconense El Seminari, participa en el «Diàleg missió-cooperació», organitzat per la Delegació diocesana de missions i cooperació entre les Esglésies.

Dimarts 18

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 250 del Consell Episcopal.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 19

Rep visites.

A la capella de palau arquebisbal, presideix el rés de l'hora menor amb motiu de la celebració del VIII aniversari de la seva ordenació episcopal i presa de possessió de l'arxidiòcesi. A continuació, al menjador noble, convida tot els presents a un refrigeri.

Dijous 20

Rep visites.

Al vespre, acull un grup de 51 preveres de l'arxidiòcesi de Colombo (Sri Lanka) encapçalat pel seu arquebisbe, el cardenal Albert Malcom Ranjith Patabendige Don.

Divendres 21

A la capella major del Seminari Pontifici de Tarragona, celebra l'euca-

ristia amb l'arquebisbe de Colombo i els 51 preveres que l'acompanyen, i després comparteix amb ells l'esmorzar al Seminari Menor.

Al saló de plens de l'Ajuntament de Tarragona, assisteix al pregó i inici oficial de la festa de Santa Tecla 2012.

Dissabte 22

Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat del Baix Camp, visita la tinença de Santa Maria Magdalena de Miami Platja: es reuneix amb el Consell Parroquial, visita el Centre Polivalent, el Casal dels joves, l'escola de música i, al vespre, celebra l'eucaristia durant la qual administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 23

A la Catedral, presideix el solemne pontifical de Santa Tecla.

A continuació, convidat per la Corporació Municipal, assisteix a la passada de llüiment de tots els grups del seguici de la ciutat des del balcó de l'Ajuntament.

A la Catedral, presideix les vespres solemnes i després la processó pels carrers de la Part Alta de la ciutat.

Dilluns 24

A la residència de la Mare de Déu de la Mercè de Tarragona, presideix l'eucaristia amb motiu de la seva festa patronal.

A la presó de Tarragona, presideix l'eucaristia amb motiu de la festa patronal de la Mare de Déu de la Mercè.

Dimarts 25

A l'esplanada del santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, presideix l'eucaristia de la solemnitat. En acabar, després d'atendre els mitjans de comunicació, és convidat a dinar amb els mossens concelebrants.

Al monestir de Pedralbes de Barcelona, participa en l'acte de lliurament del Premi Internacional Comte de Barcelona, que en aquesta IV edició ha estat atorgat al cardenal Tarcisio Bertone.

Dimecres 26

Rep visites.

A la capella major del Seminari Pontifici de Tarragona, presideix l'eucaristia d'inici de curs dels professors de religió catòlica.

Dijous 27

Rep visites.

Divendres 28

Dins la visita pastoral a l'arxiprestat del Baix Camp, visita la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Cambrils: visita malalts, es reuneix amb els representants de Càritas, de Vida Creixent, de la Confraria de la Mare de Déu del Carme, i el grup de dones de la neteja. A la tarda visita el port, saluda els pescadors i assisteix a la subhasta del peix. Es reuneix amb els catequistes, pares i infants de catequesi i amb l'Agrupament Escolta Gent de Mar; celebra l'eucaristia i, per últim, es reuneix amb els portants del Natzarè i amb la Coral Polifònica.

Dissabte 29

Participa en els actes organitzats amb motiu de la XXXI Trobada Nacional de Joves Hospitalaris de la Mare de Déu de Lourdes: els dóna la benvinguda i presideix la pregària del matí; comparteix amb ells el dinar, els acompanya en la visita que fan a la casa de l'Arquebisbat, presideix l'eucaristia a la Catedral i la processó i rosari de torxes pel claustre.

Diumenge 30

Continua la visita pastoral a la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Cambrils: es reuneix amb els joves de confirmació, celebra l'eucaristia estacional durant la qual administra el sagrament de la confirmació i és convidat a dinar amb tots els representants dels diferents grups parroquials. Visita el casal parroquial i fa la benedicció i inauguració de la 1a fase de la rehabilitació dels locals parroquials.

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de setembre de 2012

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat, durant el mes de setembre, els següents nomenaments:

09/09/2012 Mn. Miquel Marimon Vall, diaca de les parròquies de Santa Maria d'Alcover, Sant Pere ad Vincula de Mont-ral, Sant Nicolau de la Riba, Sant Andreu de Farena, Sant Simó de Fontscaldes, Santa Maria Magdalena de la Masó, Sant Salvador de Picamoixons i Santa Úrsula del Milà.

13/09/2012 Mn. Agustí Ayats Badia, capellà de la Residència de Santa Tecla Ponent de la Granja (Tarragona).

Mn. Albert Viciano Vives, col·laborador de la Parròquia de Santa Clara de Tarragona.

P. Lluís Balañà Dubois, c.m.f., col·laborador de les parròquies de Sant Francesc d'Assís i de Sant Fructuós de Tarragona.

Nomenaments per decret

18/09/2012 Sr. Miguel Ángel Menor Pérez, delegat del Sr. Arquebisbe en l'exercici de la presidència del Patronat de la Fundació Llar Santa Anna del Vendrell, per un termini d'1 any

TEMES TRACTATS

en les reunions n. 249 i 250 del Consell Episcopal

13 i 18 de setembre de 2012

- Nomenaments signats (cf. p. anterior d'aquest BUTLLETÍ).
- Reconeixement dels Estatuts de la Germandat de la Santa Creu de Riudecanyes, que queda constituïda com a associació privada de l'Església sense personalitat jurídica.
- Algunes qüestions de la celebració d'obertura de l'Any de la fe a l'arxidiòcesi de Tarragona, que es farà a la Catedral el diumenge 14 d'octubre a les 6 de la tarda.
- Altres temes del govern ordinari de l'Arquebisbat: preveres, parròquies i organismes diocesans.

Santa Seu

Any de la fe

DECRET DE LA PENITENCIARIA APOSTÒLICA

pel qual s'enriqueixen del do d'indulgències sagrades exercicis de pietat particulars durant l'Any de la fe

El dia del cinquantè aniversari de la solemne obertura del concili ecumènic Vaticà II, al qual el beat Joan XXIII «havia assignat com a tasca principal guardar millor el dipòsit preciós de la doctrina cristiana i explicar-lo millor, a fi de fer-lo més accessible als fidels cristians i a tots els homes de bona voluntat» (Joan Pau II, Const. Ap. *Fidei Depositum*, 11 d'octubre de 1992: AAS 86 [1994] 113), el Summe Pontífex Benet XVI ha establert l'inici d'un Any particularment dedicat a la professió de la fe veritable i a la seva interpretació recta, amb la lectura, o millor, la meditació piadosa dels actes del Concili i dels articles del Catecisme de l'Església catòlica, publicat pel beat Joan Pau II, als trenta anys de l'inici del Concili, amb la intenció precisa d'aconseguir «adherir-nos-hi millor i promoure'n el coneixement i l'aplicació» (*ibid.*, 114).

Ja l'any del Senyor 1967, per a fer memòria del dinovè centenari del martiri dels apòstols Pere i Pau, el servent de Déu Pau VI va convocar un any de la fe semblant que va concloure, «amb la professió de fe del poble de Déu, per a testimoniar com els continguts essencials que des de fa segles constitueixen el patrimoni de tots els creients tenen necessitat de ser confirmats, compresos i aprofundits de manera sempre nova, a fi de donar un testimoniatge coherent en condicions històriques diferents de les del passat» (Benet XVI, Carta Ap. *Porta fidei*, n. 4).

En aquest temps nostre de canvis profundíssims, als quals la humanitat està sotmesa, el sant pare Benet XVI, amb la convocatòria d'aquest segon Any de la fe, té la intenció d'invitar el poble de Déu del qual és Pastor universal, així com els germans bisbes d'arreu del món, «a unir-se al successor de Pere en el temps de gràcia espiritual que el Senyor ens ofereix per a rememorar el do preciós de la fe» (*ibid.*, n. 8).

Es donarà a tots els fidels «l'oportunitat de confessar la fe en el Senyor ressuscitat a les nostres catedrals i esglésies d'arreu del món; a les nostres cases i amb les nostres famílies, perquè cadascú senti amb força l'exigència de conèixer i transmetre millor a les generacions futures la fe de sempre.

En aquest Any, les comunitats religioses, així com les parroquials, i totes les realitats eclesials antigues i noves, trobaran la manera de professar públicament el Credo» (*ibid.*).

A més tots els fidels, singularment i comunitàriament, seran cridats a donar testimoni obert de la seva fe davant els altres en les circumstàncies peculiars de la vida quotidiana: «El mateix caràcter social de l'home exigeix que expressi exteriorment els actes interns de la religió, que tingui intercanvi amb els altres en matèria religiosa i professi la seva religió comunitàriament» (Decl. *Dignitatis humanae*, 7 de desembre de 1965: AAS 58 [1966], 932).

Atès que es tracta sobretot de desenvolupar en summe grau —per tot el que es pugui en aquesta terra— la santedat de vida, i d'obtenir, per tant, en el grau més alt la puresa de l'ànima, serà molt útil el gran do de les Indulgències, que l'Església, en virtut del poder que li ha conferit Crist, ofereix a tots aquells que, amb les degudes disposicions, compleixin les prescripcions especials per a rebre'n la gràcia. «Amb la Indulgència» —ensenyava Pau VI— «l'Església, valent-se de la seva potestat com a ministra de la Redempció obrada per Crist Senyor, comunica als fidels la participació d'aquesta plenitud de Crist en la comunió dels Sants, proporcionant-los en mesura amplíssima els mitjans per aconseguir la salvació» (Carta Ap. *Apostolorum Limina*, 23 de maig de 1974: AAS 66 [1974] 289). Així es manifesta el «tesor de l'Església», del qual constitueixen «un acreixement ulterior també els mèrits de la Santíssima Mare de Déu i de tots els elegits, des del primer just fins a l'últim» (Clement VI, Butlla *Unigenitus Dei Filius*, 27 de gener de 1343).

La Penitenciària Apostòlica, que té l'ofici de regular tot allò que concerneix a la concessió i a l'ús de les indulgències, i d'estimular l'ànim dels fidels a concebre i alimentar rectament el piados desig d'obtenir-les, sol·licitada pel Consell pontífic per a la promoció de la nova evangelització, en atenta consideració de la Nota amb indicacions pastorals per a l'Any de la fe de la Congregació per a la doctrina de la fe, a fi d'obtenir el do de les Indulgències durant l'Any de la fe, ha establert les següents disposicions, emeses de conformitat amb el pensament del pontífex august, a fi que els fidels estiguin més estimulats al coneixement i a l'amor de la doctrina de l'Església catòlica i n'obtinguin fruits espirituals més abundants.

Durant tot l'Any de la fe, convocat des de l'11 d'octubre de 2012 fins al 24 de novembre de 2013, podran rebre la gràcia de la Indulgència plenària de la pena temporal pels propis pecats impartida per la misericòrdia de Déu, aplicable en sufragi de les ànimes dels fidels difunts, tots els fidels veritablement peneditos que s'hagin confessat degudament, que hagin combregat sacramentalment i que preguin d'acord amb les intencions del Summe Pontífex:

- a. Cada vegada que participin en almenys tres moments de predicació durant les sagrades missions o almenys en tres lliçons sobre els actes del concili Vaticà II i sobre els articles del Catecisme de l'Església catòlica en qualsevol església o lloc idoni;
- b. Cada vegada que visitin en pelegrinatge una basílica papal, una catacumba cristiana, una Església Catedral, un lloc sagrat designat per l'Ordinari del lloc per a l'Any de la fe (per exemple les basíliques menors i els santuaris dedicats a les Santíssima Mare de Déu, als sants Apòstols i als sants Patrons) i allí participin en alguna celebració sagrada o, almenys, es detinguin en un temps de recolliment amb meditacions piadoses, concloent amb el rés del parenostre, la professió de fe en qualsevol forma legítima, les invocacions a la Santíssima Mare de Déu i, segons el cas, als sants Apòstols o Patrons;
- c. Cada vegada que, els dies determinats per l'Ordinari del lloc per a l'Any de la fe (per exemple en les solemnitats del Senyor, de la Santíssima Mare de Déu, en les festes dels sants Apòstols i Patrons, en la Càtedra de Sant Pere), participin en qualsevol lloc sagrat en una solemne celebració eucarística o en la litúrgia de les hores, afegint la professió de fe en qualsevol forma legítima;
- d. Un dia lliurement elegit, durant l'Any de la fe, per a la piadosa visita al baptisteri o a un altre lloc on van rebre el sagrament del baptisme, si renoven les promeses baptismals en qualsevol forma legítima.

Els bisbes diocesans o eparquials i els qui hi estan equiparats per dret, els dies oportuns d'aquest temps, en ocasió de la celebració principal (per exemple, el 24 de novembre de 2013, en la solemnitat de Jesucrist Rei de l'Univers, en què conclourà l'Any de la fe) podran impartir la benedicció papal amb la Indulgència plenària, la gràcia de la qual rebran tots els fidels que rebin aquesta benedicció amb devoció.

Els fidels veritablement peneditos que no puguin participar en les solemnes celebracions per greus motius (com totes les monges que viuen als monestirs de clausura perpètua, els anacoretos i els ermitans, els empresonats, els ancians, els malalts, així com els qui, en hospitals o altres llocs de cures de salut, presten servei continuat als malalts...), rebran la gràcia de la indulgència plenària, amb les mateixes condicions, si, units amb l'esperit i el pensament als fidels presents, particularment en els moments en què les paraules del Summe Pontífex o dels bisbes diocesans es transmetin per televisió i ràdio, reciten a casa seva mateix o allí on l'impediment els reté (per exemple a la capella del monestir, de l'hospital, de l'estructura sanitària, de la presó...) el parenostre, la professió de fe en qualsevol forma legítima, i altres pregàries conforme a les finalitats de l'Any de la fe, oferint els seus sofriments o els malestars de la seva vida.

Perquè l'accés al sagrament de la penitència i a la consecució del perdó diví a través del poder de les Claus es faciliti pastoralment, els Ordinaris del lloc estan invitats a concedir als canonges i als sacerdots que, a les Catedrals i a les Esglésies designades per a l'Any de la fe, puguin oir les confessions dels fidels, les facultats limitadament al fur intern, pel que fa —per als fidels de les Esglésies orientals— al c. 728 §2 del CCEO, i en el cas d'una eventual reserva, les del c. 727, exclosos, com és evident, els casos considerats en el cànon 728 §1; per als fidels de l'Església llatina, les facultats del c. 508 §1 del CIC.

Els confessors, després d'advertir els fidels de la gravetat de pecats als quals es vincula una reserva o una censura, determinaran penitències sacramentals apropiades per a conduir-los tant com es pugui a una contrició estable i, segons la naturalesa dels casos, per a imposar-los la reparació d'escàndols i danys eventuals.

La Penitenciaria finalment invita ardentment els excel·lentíssims bisbes, com a posseïdors del triple *munus* d'ensenyar, governar i santificar, a la sol·licitud en l'explicació clara dels principis i les disposicions que aquí es proposen per a la santificació dels fidels, tenint en compte de manera particular les circumstàncies de lloc, cultura i tradicions. Una catequesi adequada a l'índole de cada poble podrà proposar més clarament i amb més vivacitat a la intel·ligència i arrelar més fermament i profundament en els cors el desig d'aquest do únic, obtingut en virtut de la mediació de l'Església.

El present Decret té validesa únicament per a l'Any de la fe, a no ser que obsti alguna disposició en contra.

Donat a Roma, a la Seu de la Penitenciaria Apostòlica, el 14 de setembre de 2012, en l'Exaltació de la Santa Creu

Manuel card. Monteiro de Castro

Penitenciari major

Mons. Krzysztof Nykiel

Regent

SOLICITE NUESTRO CATÁLOGO GENERAL

Martinez
Artículos Religiosos

desde 1928

San Froilán, 22 - 27001 LUGO - ESPAÑA

Tfnos.: 982 242 107 - 982 253 393 - Fax 982 242 107

e-mail: art-martinez@terra.es - www.almacenesmartinez.com

Automatització rellotges i campanes. Equips de control. Electro martells.
Restauració campanes antigues i soldadura
Campanes noves i refosa. Fosa de campanes "in situ"
Estalvi energètic amb il·luminació led interior i exterior de la seva parròquia.

ERMEC, S.L.
C/ Francesc Teixidó, 22
P. E. Granland, Badalona Sur
08918 Badalona
Barcelona (SPAIN)

Tel, (+34) 902 450 160
Fax (+34) 902 433 088
ermec@ermec.org
www.ermec.org

ERMEC, S.L. - MADRID
C/ Sagasta, 8, 1ª Planta
28004 Madrid
SPAIN

bilbao@ermec.com
portugal@ermec.com

